

Društveni vestnik.

Iz Ljubljane. Poziv slovenskim učiteljskim društvom. *Pädagogisches Jahrbuch 1890.* To je trinajsti letnik, ki ga izdava »Wiener pädagogische Gesellschaft«. Nahajajo se v njem jako zanimive razprave. Na konci pa ima poseben oddelek: »Das pädagogische Vereinswesen in Österreich-Ungarn«, uredil M. Zens. V tem oddelku se opisuje letno delovanje raznih učiteljskih društev avstrijskih. Izmed slovanskih učiteljskih društev so opisani »slovensko učiteljsko društvo v Ljubljani«, »pedagogično društvo v Galiciji«, »učiteljska zadruga hrvatska«, »hrvatski pedagoški književni sbor«, »savez hrvatskih učiteljskih društava«. Hrvatska društva so torej vsa

opisana. Imenovano društvo, ki nam je doposlalo letnik, izrazilo je željo, da bi tudi druga slovenska učiteljska ali šolska društva doposiljala kratka poročila o svojem delovanju (nemški). Poročilo naj bi obsežalo to-le: sedež društva, število članov, načelnik, zborovanja, kaj se je v njih obravnavalo ali predavalo.

Želeti je, da se slovenska učiteljska društva temu pozivu odzovejo, da se bode vsaj pokazalo, da tudi slovensko učiteljstvo na društvenem polju deluje. Da pridejo poročila že v prihodnji letnik, treba je takoj poročati pod naslovom: Wiener pädagogische Gesellschaft (M. Zens).

Vestnik.

Osobne vesti. Izmed učiteljskih kandidatov so dalje dobili službe začasnih učiteljev (učiteljic), oziroma podučiteljev (podučiteljic) gospodje in gospodične: Ivan Vrščaj v St. Juriji ob južni železnici, Anton Arko v Sent-Mihelu (postojnski okraj), Frančišek Vrbič v Slavini (začasni drugi učitelj), Ferdinand Wigele na mestni nemški deški šoli v Ljubljani (namestni učitelj), Ivana Furlan v Senožečah, (Olga Warner se je odpovedala), Helena Arko v Zrečah, Ivana Arko v Semiči, Karolina Budešinsky v Podčetrtku, Marija Delakorda pri Sv. Tomaži pri Veliki Nedelji, Ana Janžar v Jarenini pri Mariboru, Karolina Kadiunig v Dragatuši, Jožefina Negovetič v Sent-Petru pri Badgoni, Pavla Pibroutz v Jurklostru, Amalija Roth v Laškem Trgu, Antonija Strle v Trbovljah, Albina Sark v Šmarjeti, Marija Strnad v Sent-Juriji ob južni železnici, Pavla Cidrieh v Grizah, Jadviga Malavrh na Rakeku, Marija Škorjanec v Bučah. Gdč. Marija Mlakar, začasna učiteljica v Slavini, pride začasno v Planino. Na I. mestni deški ljudski šoli v Ljubljani so se vsprejeli za namestne učitelje gg. Maks Josin, Jožef Armič (kakor vlni) in Frančišek Jaklič, na II. mestni deški ljudski šoli pa g. Alojzij Sachs.

Listki za ubožne knjige, ki so bili doslej prilepjeni Razinger-Zumrovemu »Abecedniku« in »Prvemu berilu«, morali so se za letos opustiti, ker je visoko naučno ministerstvo zaukazalo založniku, da se mora poprej o načinu oddaje ubožnih knjig z visokim deželnim šolskim svetom natančno domeniti, kar se bode v kratkem izvršilo, da šole zaradi tega ne bodo na škodi. Toliko v pojasnilo slavnim šolskim vodstvom in kot odgovor na poslana nam vprašanja.

Naznanilo gg. članom deželne učiteljske konferencije.

Fotograf Lainer bode v teku tega meseca izdelal skupno sliko konferenčnih članov. Fotografije bodo jako lepe. Izdelal jih bode 45 (za 44 konferenčnih članov in jedno, ki se bode izročila g. deželnemu predsedniku). Cena je določena na 3 gld. V Ljubljani in v okolici stanujoči člani jih najlože dobé pri fotografu samem. Za vnanje člane pa jih bode podpisani

poslal v vsak okraj jednemu članu, kateri naj jih blagoizvoli potem dalje razpečati. Dotičnik naj potem denar za vse skupaj ali pa vsak posameznik sam pošlje naravnost fotografu. *A. Žumer.*

Otrokova vprašanja. Mama, od kod so knjige? vpraša mali Mirko, ko je dobil v roke svoj abecednik, s katerim se poda jutri prvič v šolo. »Natisnejo jih, srček moj«. »Kdo jih pa natisne?« »Tiskar, sinko moj!« »Kje jih pa ta dobi?« »Ta jih pa dobi od založnika — to je mož, ki jih dá natisniti«. »Kje jih je pa ta dobil?« »Od pisatelja, dete moje«. »Kdo je to?« »Mož, ki piše knjige«. »Vse?« »Ne, ne vseh — samo jeden mož vendar ne more spisati vseh knjig; pisatelj je mnogo«. »Koliko jih pa je?« »Ljubček, tega ne vem«. Mirko prime mamico za roko in jo pogleda s svojimi bistrimi, vprašujočimi očmi. »Mama, kaj se pa bere v knjigah?« »Mnogo, dete — o zemlji, solnci, meseci, zvezdah — o cvetlicah in živalih in o ljudeh«. »Pa vé to pisatelj vse sam?« »Da!« »Od kod pa vé to?« »Od — svojih učiteljev«. »Od svojih učiteljev?« ponavlja zamišljeno Mirko. »Od koga so se pa ti naučili to?« vpraša hipoma glasno mali radovednež. »Sinček moj — jaz — ti naučili so se to iz knjig«. »Iz drugih knjig?« »Da!« »Katerih?« »Iz starih knjig, ki so jih rabili poprej«. »Poprej?« ponavlja tiho zamišljeno vprašalec. »Kdo je pa te spisal?« »Stari pisatelj«. »So ti že umrli?« »Da«. Mati si misli: Hvala Bogu, zdaj je konec temu natančnemu izpraševanju, pobere svoja ročna dela ter se boče odstraniti. »Mama«, oglasil se zopet neutrudni Mirko ter jo prime krčevito za roke. »Mama, kje so se pa naučili pisatelj, ki so že mrtvi?« »Ti? Ti so se pa naučili zopet iz drugih knjig — iz še starejših«. »In ti?« Mirkov glas je hripav od razburjenosti. »Srce moje!« »Mama, vedeti moram, od koga so se naučili najprvi — naj najbolj prvi pisatelj«. Mati je v veliki zadregi, ker ne more vstreti vedoželjnosti svojega malička — malodušno mu odgovori: »Tega, dete moje, ne vé nihče; mogoče — od Boga«. Na pol mehanežno zdrknejo dečkove roke iz materinih rok — utrujen in zamišljen nasloni svojo kodrasto glavicico na mizo. Vse je tiho v sobi, in Mirko premišljuje v mraku to imenitno vprašanje. V sosednji sobi se zaslišijo sto-